



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Korbelové a soudců JUDr. Marie Rudolfové a Mgr. Tomáše Lisa v právní věci

žalobce: **město Strakonice**, IČO 00251810
sídlem Velké náměstí 2, 386 01 Strakonice
zastoupený advokátem JUDr. et. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D.
sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly

za vedlejšího účastenství
na straně žalobce: **Teplárna Strakonice, a.s.**, IČO 60826843
sídlem Komenského 59, 386 01 Strakonice
zastoupený advokátem JUDr. et. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D.
sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly

proti
žalovaným: **1) Paltop, s.r.o.**, IČO 25182889
sídlem Povážská 524, 386 01 Strakonice – Přední Ptákovice

2) [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
3) [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]

všichni žalovaní zastoupeni advokátem
Mgr. Ing. Ondřejem Tomšíkem
sídlem Jana Přibíka 950/9, Praha 9

o určení vlastnictví k teplovodu, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Strakonících z 30.8.2021, č. j. 4 C 58/2020-464

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

Energo Strakonice) zejména ve správních řízeních vedených před Energetickým regulačním úřadem. Pokud jde o petit II. žaloby, na požadovaném negativním určení nemá žalobce naléhavý právní zájem.

3. Okresní soud shledal naléhavý právní zájem na určení navrženém v odstavci I., neboť se tím vytvoří pevný základ pro vztahy účastníků. Na základě provedeného dokazování a nesporných skutečností měl okresní soud za prokázané, že žalobce je vlastníkem pozemků p. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, kterými vede teplovod z výměňkové stanice VS ■■■ do bytových domů čp. ■■■ – ■■■ v k. ú. ■■■. Dále je žalobce vlastníkem pozemků p. č. ■■■ a ■■■, kterými vede teplovod z výměňkové stanice VS ■■■ do bytových domů čp. ■■■ a ■■■, vše v k. ú. ■■■. Předmětné výměňkové stanice a teplovody zřídil Československý stát v letech 1981 – 1997, přičemž právo hospodaření k těmto nemovitým věcem měly České závody motocyklové, národní podnik. V roce 1997 byla vlastníkem výměňkových stanic a teplovodů ČZ Strakonice, a.s., a to na základě privatizace. Kupními smlouvami z 23.12.1997 a 2.7.1997 převedla ČZ Strakonice, a.s. na ■■■ výměňkové stanice VS ■■■ a VS ■■■, jak bylo potvrzeno kupní smlouvou z 23.12.1997. ■■■ uzavřel dne 1.9.2004 se společností Paltop, s.r.o. kupní smlouvu týkající se výměňkové stanice ■■■ a dne 7.9.2009 s ■■■ a ■■■ Němečkovými darovací smlouvou, která se týkala výměňkové stanice ■■■. Z této výměňkové stanice VS ■■■ vedly kromě předmětných teplovodů další teplovody – ty byly ve vlastnictví okresního podniku bytového hospodářství, po jeho zániku přešlo vlastnictví na město Strakonice a následně na Teplárnu Strakonice, a.s. Tato zjištění učinil z výpovědi svědka ■■■ a svědka ■■■. Dále měl soud za prokázané, že ■■■ spolu s výměňkovými stanicemi převzal i předmětné teplovody, odkázal na kupní smlouvu uzavřenou s ČZ Strakonice, a.s. týkající se výměňkové stanice ■■■, kde v čl. V. bod 1. je uvedeno, že z této výměňkové stanice je zajišťována dodávka tepla pro vytápění a dodávku teplé užitkové vody do domovních objektů mimo jiné č. p. ■■■ a ■■■ a kupující se zavázal, že bude v těchto dodávkách pokračovat. Převod teplovodů vyplývá i z darovací smlouvy ze 7.9.2009 a z předávacího protokolu z následujícího dne, rovněž z předávacích protokolů ze 7.9.2004 ke kupní smlouvě z 1.9.2004, konečně i z prohlášení ■■■ a ■■■ ze 4.6.2021. Vzhledem k době zřízení teplovodů v letech 1981 – 1997 posuzoval okresní soud vlastnictví dle občanského zákoníku účinného do 31.12.2013. Jednalo se o stavbu teplovodu, tedy nemovitou věc, která není předmětem evidence v katastru nemovitostí, přičemž podle § 120 odst. 2 o.z. není stavba součástí pozemku a vlastník pozemku se automaticky nestal vlastníkem stavby na něm zřízené. I podle současné právní úpravy, a to § 509 o.z. účinného od 1.1.2014 nejsou inženýrské sítě součástí pozemku. Pokud žalobce odvíjel své vlastnické právo od zákona č. 172/1991 Sb., v řízení bylo nesporné, že právo hospodaření k rozhodnému datu 23.11.1990 příslušelo ČZM, národnímu podniku, následně vlastnictví přešlo na ČZ Strakonice, a.s. Žalobce se tedy vlastníkem nestal ani na základě citovaného zákona. Jiné důvody pro nabytí vlastnického práva žalobce netvrdil. Žalobce nemohl nabýt vlastnictví k teplovodu ani vydržením vlastnického práva (za použití § 129 odst. 1 a § 134 odst. 1 o.z. účinného do 31.12.2013), když se jako vlastník věci nikdy před podáním žaloby nechoval, což jednoznačně vyplynulo z výpovědi svědků ■■■, ■■■, ■■■, netvrdil to ani žalobce. Skutečnost, že žalobce své vlastnické právo dříve neuplatňoval, vyplývá i z nájemních a podnájemních smluv, které uzavírala se společností Paltop, s.r.o. či Energo, s.r.o. Teplárna Strakonice, a.s., kde je žalobce majoritním vlastníkem. Naopak od roku 1997 vykonával vlastnické právo mimo jiné i k předmětným teplovodům ■■■. Přestože teplovody v pozemcích uvedených v žalobě v kupní smlouvě s výjimkou pozemku p. č. ■■■ (když označení pozemku ■■■ lze považovat za písařskou chybu) uvedeny nejsou, vlastnické právo ■■■ od uzavření kupních smluv nikdo nezpochybňoval. Skutečnost, že vůlí ČZ Strakonice, a.s. bylo spolu s výměňkovými stanicemi převést i teplovody, vyplývá i z následného chování této společnosti, která nikdy později vlastnické právo k teplovodům neuplatňovala, dále z prohlášení ■■■ a ■■■.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

██████████ následně předmětné teplovody kupní a darovací smlouvou převedl na společnost Paltop, s.r.o. a na ██████████ a ██████████, přičemž tito svoji dobrou víru odvíjí od kupní a darovací smlouvy a předávacích protokolů, kde předmětné teplovody uvedeny jsou. Oprávněná držba žalovaného 1) začala dnem 1.9.2004 a vydržecí lhůta uběhla 31.8.2014, oprávněná držba ██████████ a ██████████ počala 7.9.2009 a vydržecí doba uběhla 6.9.2019 (i bez započtení vydržecí doby ██████████ jako oprávněného držitele). Proto okresní soud dospěl k závěru, že žalobce není vlastníkem teplovodu na pozemcích uvedených ve výroku I. Naopak dospěl k závěru, že vlastníkem teplovodu jsou žalovaní, kteří nabyli vlastnické právo vydržením dle § 134 odst. 1 o.z. za použití § 3036 o.z. účinného od 1.1.2014. Proto žalobu ohledně teplovodu po pozemcích označených ve výroku I. zamítl.

4. Naproti tomu okresní soud neshledal naléhavý právní zájem na určení, že žalovaný není vlastníkem teplovodu vedoucího v pozemcích specifikovaných ve výroku II., kdy žalobce není vlastníkem těchto pozemků. Požadované určení totiž na právní vztah mezi účastníky nemá žádný vliv a žalobce v tomto případě nemá ani věcnou legitimaci, neboť není účastníkem práva, o které v této části jde, jeho právní sféry se toto určení netýká. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3875/2016. O náhradě nákladů řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy předmětem řízení byla nemovitost v celkové hodnotě 8 614 110 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání. Nesouhlasí se závěrem, že nemá naléhavý právní zájem na určení, že žalovaný není vlastníkem teplovodu situovaného v pozemcích v petitu II. žaloby. Nejde o případ, kdy by bylo současně žalováno na určení negativní a na určení pozitivní. Výrok II. se týká teplovodů v jiných pozemcích. U žalobce se jedná o stav nejistoty a/nebo ohrožení práva, neboť přestože bezpečně neví, kdo je vlastníkem teplovodů v pozemcích ve výroku II. žaloby, ví, že jejich vlastníkem není žalovaná společnost. Argumentoval povinností chránit svůj majetek ze zákona o obcích, resp. majetek, který by majetkem obce mohl být. Teplovod nemůže být předmětem nájmu mezi žalovanou společností a společností Energo a ani předmětem podnájmu se společností Teplárna Strakonice, a.s. Tu žalobce s podílem 77,3 % spoluvlastní, je jejím hlavním akcionářem a negativní určení vytvoří podklad pro vyjasnění právních vztahů, kdy cílem není, kdo je vlastníkem teplovodu, ale že jím není žalovaná společnost. Žaloba plní preventivní funkci. Dále žalobce upozornil na to, že okresní soud pojal do výroku II. i pozemky p. č. ██████, ██████ a ██████ v k. ú. ██████████, u kterých vzal dne 31.5.2021 žalobu zpět. Dále nesouhlasí se závěrem o vydržení teplovodů žalovanými, neboť žádný z žalovaných nebyl a není v omluvitelném skutkovém omylu. Nesouhlasí s názorem soudu, že lze pochopit omyl ██████████ ohledně nezařazení teplovodu pod definici nemovitostí, když k procesu sjednávání kupní smlouvy mezi ██████████ a ČZ Strakonice, a.s. chybí tvrzení i dokazování. Vlastnictví teplovodů podle odvolatele nevyplývá ani z kupních smluv z 1.9.2004 a 2.9.2004. Nesouhlasí s tím, že nedostatky lze napravit čestným prohlášením ██████████ o tom, že v kupní smlouvě z 1.9.2004 (VS ██████) byla chybně uvedena parcela č. ██████ namísto správné parcely ██████ v k. ú. ██████████ a v kupní smlouvě z 2.9.2004 (VS ██████) nebyla uvedena parcela č. ██████, kterými teplovod prochází. Tyto nedostatky nelze zhojit a předávací protokoly nemohou být vykládány jako nabývací titul. Byly totiž podepsány pouze jedním jednatelem. Dále se okresní soud nevypořádal z tvrzením žalobce totiž, že byly vyrobeny až v souvislosti s čestným prohlášením ██████████. Žalovaní 1) – 3) nebyli tedy oprávněnými držiteli, při běžné opatrnosti nemohli být bez důvodných pochybností o tom, že jim vzniklo vlastnické právo k teplovodům. Nesvědčí jim ani mimořádné vydržení, kdy nepoctivý úmysl je prý zřejmý. Žalobce nesouhlasí ani s výrokem o nákladech řízení, kdy soud vycházel z hodnoty předmětu v řízení 8 614 110 Kč, aniž rozhodnutí řádně odůvodnil, navíc jde o rozhodnutí překvapivé. Proto navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu.
6. K odvolání žalobce se žalovaní vyjádřili tak, že žaloba je vykonstruovaná ve snaze poškodit jejich společnosti zejména v řízeních před ERÚ. Ve vztahu k negativnímu určení poukázali na to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

podle zákona o obcích je žalobce povinen pečovat o svůj majetek, nikoliv o majetek cizí. Ze samotného určení (ne)vlastnictví nelze automaticky učinit závěr, že nevlastník nemůže s věcí disponovat. Náš právní řád dále nepřipouští žalobu ve veřejném zájmu. Nesouhlasí s použitím starého občanského zákoníku na otázky vydržení s odkazem na § 3028 odst. 2 o.z., tím je argumentace žalobce nesprávná. Dále poukázali na to, že vlastnictví k teplovodům jako právo nezapisované do katastru nemovitostí přecházelo účinností samotné smlouvy. Soud žádný nepoctivý úmysl neshledal, protože na straně žalovaných žádný takový nikdy nebyl. Mezi původním vlastníkem teplovodů ČZ Strakonice, a.s. a [redacted] a dále žalovanými nikdy nevznikla žádná pochybnost ohledně vlastnictví teplovodů. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, žalování přednostně vycházeli z § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Soudně znalecký posudek předložili jako součást vyčíslení nákladů v řízení, což se děje běžně (např. cestovní příkaz, TP použitého vozidla apod.) a soudy takový postup běžně akceptují. Znalecký posudek obsahoval doložku dle § 127a o.s.ř. Závěrem žalování zdůraznili, že žalobce nikdy nevystupoval jako vlastník teplovodů ani se o vlastnické právo k teplovodům nehlásil. Teplovody a výměňkové stanice žalovaných si dokonce v roce 2016 vzala do podnájmu Teplárna Strakonice. Proto navrhli, aby odvolací soud věcně správné rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

7. Odvolací soud vyhodnotil odvolání žalobce jako přípustné, včasné a podané oprávněnou osobou (§ 201, § 202 a contrario a § 204 o.s.ř.). Dospěl k závěru, že odvolání ve věci není důvodné.
8. Podle § 80 o.s.ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.
9. Odvolací soud vychází ze skutkových zjištění okresního soudu, tato považuje za správná a dostačují pro rozhodnutí ve věci samé. Žádný z účastníků ostatně nenavrhl doplnit dokazování v odvolacím řízení (kromě znaleckého posudku za účelem vyčíslení nákladů řízení, viz dále). Odvolací soud se ztotožňuje i ze zásadními právními závěry okresního soudu, zejména s tím, že žalobce nemá naléhavý právní zájem na určení, že žalovaný 1) není vlastníkem teplovodu situovaného v pozemcích označených v odstavci II. petitu žaloby. Není sporu o tom, že žalobce není vlastníkem těchto pozemků. Argumentace, že vyhovění této části žaloby by vedlo k neplatnosti podnájmní smlouvy uzavřené mezi Teplárnou Strakonice a společností Energo, kdy je žalobce většinovým spoluvlastníkem Teplárny Strakonice (s podílem 77,3 %), nepřesvědčila ani odvolací soud o jeho naléhavém právním zájmu, ale pouze o zájmu ekonomickém. Jinými slovy: tím, že žalobce vlastní 148 138 ks akcií Teplárny Strakonice, a.s., nemá automaticky naléhavý právní zájem na požadovaném učení – s cílem zneplatnit podnájmní smlouvu mezi společností Energo, s.r.o. na straně jedné a Teplárnou Strakonice, a.s. na straně druhé. Žalobce nemá naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť na jeho právním postavení by se niče nezměnilo.
10. Pokud jde o teplovody vedoucí z výměňkové stanice VS [redacted] (výměňková stanice v budově č. p. [redacted] na pozemku p. č. st. [redacted] v k. ú. [redacted], která je nesporně ve vlastnictví žalovaného 1/) a VS [redacted] (výměňková stanice v budově č. p. [redacted] na pozemku p. č. st. [redacted] v k. ú. [redacted], ta je nesporně ve spoluvlastnictví žalovaných 2/ a 3/), žalobce odvozuje vlastnické právo k těmto teplovodům z vlastnického práva k pozemkům, event. ze zákona č. 172/91 Sb. V žalobě tvrdí, že v těchto pozemcích je situována stavba předmětného rozvodného tepelného zařízení. Pojem stavby je přitom judikaturou vykládán jako výsledek stavební činnosti, kdy mj. lze vymezit, kde končí pozemek a kde začíná stavba. Odvolací soud např. odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 23.6.2020 sp. zn. 28 Cdo 1516/2020. Jde o to, že se jedná o samostatnou věc v právním smyslu slova. V posuzované věci je tomu stavebně tak, že z výměňkových stanic vedou teplovody, které jsou uzavíratelné až v každém domě (v kočárkárnách či v technických místnostech) uzavírací armaturou a jsou zde umístěny měřicí přístroje, viz výpověď svědka [redacted] a posudek znalce Ing. Winklera. Není pochyb, že se jedná o stavbu. Žalobce vlastnictví k pozemkům nabýval několika nabývacími tituly jednak za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (kupními smlouvami z r. 1981, tj. před vznikem teplovodů) a jednak za účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (darovací smlouvou ze 7.6.2017, uzavřenou mezi SBD Strakonice jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

dárce a městem Strakonice jako obdarovaným na č. l. 411 spisu). Podle § 120 odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. stavba není součástí pozemku a podle § 509 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. nejsou liniové stavby součástí pozemku. Přitom žalobce ani netvrdí a ani nebylo v řízení zjištěno, že by v některém z nabývacích titulů k pozemkům byl výslovně uveden předmětný teplovod. K nabytí vlastnického práva k teplovodu jako samostatné věci v právním smyslu slova bylo nezbytně nutné, aby tyto tzv. inženýrské sítě, resp. podle terminologie nového občanského zákoníku liniové stavby byly v nabývacích titulech výslovně uvedeny; v opačném případě nebyly předmětem převodu, tím byly jen pozemky s jejich součástmi a příslušenstvím. Odvolací soud znovu odkazuje na darovací smlouvu na č. l. 411, podle níž součástí a příslušenství k pozemku parc. č. ■■■ v k.ú. ■■■ tvoří zejména chodníky, schodiště a hřiště (herní prvky). Proto žalobce vlastnické právo k předmětným teplovodům – spolu s vlastnickým právem k pozemkům – nenabyl.

11. Pokud žalobce dovozuje své vlastnické právo ze zák. č. 172/91 Sb., není pochyb o tom, že městu Strakonice ke dni 23.11.1990 nepřislušelo právo hospodaření s předmětnými věcmi, to příslušelo podle zjištění okresního soudu ČZM, národnímu podniku. Odvolací soud se shoduje s okresním soudem i v závěru, že žalobce nemohl nabýt vlastnické právo k teplovodům vydržením (za použití § 129 odst. 1 a § 134 odst. 1 o.z. č. 40/1964 Sb., neboť žalobce se před podáním žaloby nikdy jako vlastník nechoval. To žalobce ani netvrdil a okresní soud k tomuto jednoznačnému závěru dospěl na základě výpovědi svědků ■■■, ■■■ a ■■■. Tato zjištění byla zásadní a podle názoru odvolacího soudu pro rozhodnutí ve věci samé dostačující.
12. K jednotlivým odvolacím námitkám: ohledně naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení dle petitu II. žaloby, odvolací soud odkazuje na shora uvedené a dodává: obecně není vyloučeno žalovat na určení, že určitá osoba není vlastníkem věci. V předmětném případě však žalobce soud nepřesvědčil o svém naléhavém právním zájmu na požadovaném určení, nýbrž o zájmu ekonomickém, kdy je hlavním akcionářem Teplárny Strakonice. Ta přestala být schopna platit podnájemné ve výši sjednané v podnájemních smlouvách, situace se pro ni stala ekonomicky neúnosnou (viz vyjádření žalobce z 28.7.2020 na č. l. 88 spisu).
13. Pokud jde o zahrnutí pozemků p. č. ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. ■■■ do zamítavého výroku v odstavci II. rozsudku okresního soudu, o zastavení řízení za použití § 222a o.s.ř. rozhodl až odvolací soud poté, co zjistil, že žalovaní se zpětvzetím žaloby ohledně části teplovodu situovaného v těchto pozemcích souhlasí.
14. V dalším se žalobce zaměřil na zpochybnění dobré víry žalovaných a tím zpochybnění předpokladů vydržení podle dosavadní právní úpravy za použití § 3028 odst. 2 a § 3036 o.z. č. 89/2012 Sb. Předmětem žalobního návrhu v odstavci I. však nebylo, že žalovaní nejsou vlastníky teplovodu situovaného na uvedených pozemcích, nýbrž určení, že tímto vlastníkem je žalobce. (Na takovém určení je dán naléhavý právní zájem, jde o stavbu v pozemcích žalobce.) Okresní soud se dostatečně zabýval vlastnictvím žalobce k teplovodu v odstavci 19. rozsudku. Žalobce ke svému vlastnickému právu k teplovodu nic dalšího netvrdil, a to ani v odvolacím řízení, kdy připomněl pouze privatizační projekt, z něhož „by se poznalo, které teplovody jsou převáděny do majetku ČZ“. Mezi účastníky je nesporné, že zřizovatelem teplovodu byl Československý stát, právo hospodaření měly ČZM, národní podnik. Podle zjištění okresního soudu následně v souvislosti s velkou privatizací přešel teplovod do vlastnictví ČZ Strakonice. Okresní soud provedl důkaz kupní smlouvou mezi ČZ Strakonice, a.s. a ■■■ – Paltop z 23.12.1997 (na č. l. 370 spisu). V této smlouvě je označena mimo jiné i část předmětných teplovodů s uvedením čísel domů, kterým dodává teplo, a to čp. ■■■ – ■■■ (jde tedy o teplovod z VS ■■■). Následnými smlouvami, a to kupní smlouvou z 1.9.2004 (VS ■■■) a darovací smlouvou z 7.9.2009 (VS ■■■), ■■■ převedl předmětné teplovody (tj. teplovod z VS ■■■ a teplovod z VS ■■■, jak jsou specifikovány v části I. petitu žaloby) zčásti na žalovaného 1) a zčásti na žalované 2) a 3), viz zjištění okresního soudu v odst. 13. rozsudku. K těmto převodům se podrobně vyjádřil svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

U p. [redacted] byl zaměstnán od r. 1993. Z jeho výpovědi soud zjistil, že byl osobně přítomen fyzickému předání výměníků a rozvodů až k uzávěrům v bytových domech, včetně podpisu předávacích protokolů (z 7.9.2004 a 8.9.2009). Svědek [redacted], který byl zaměstnán v Teplárně ve Strakonici od 1.1.1996 až do podzimu 2018, od r. 1994 jako vedoucí tepelného hospodářství, vypověděl, že výměňkové stanice [redacted] a [redacted] patřily Zbrojovce. Pokud jde o teplovody, Teplárny byl pouze teplovod, který vedl do restaurace a do školy na Šumavské. Ostatní teplovody vedoucí k bytovým domům byly Paltopu, Energa či někoho jiného, každopádně tento teplovod nebyl ve vlastnictví Teplárny. Dále z výpovědi svědka [redacted], starosty města Strakonice v letech 1990 až 1998, okresní soud zjistil, že v době, kdy byl místopředsedou představenstva Teplárny, za ním přišli z ČZM, zda by si město nechťelo koupit výměníky na Šumavské. Mluvil o tom na představenstvu s [redacted], zda by Teplárna půjčila městu na zakoupení výměníků, ale ta měla půjčku 12 000 000 Kč až 15 000 000 Kč a nemohla městu půjčit. Výměníky na Šumavské a [redacted] patřily Zbrojovce. Dále soud vycházel ze společného prohlášení ČZ a.s. jako nástupce ČZ Strakonice, a.s. ([redacted]) a [redacted] ze 4.6.2021 (na č. l. 433, [redacted] byl předsedou představenstva a generálním ředitelem Teplárny Strakonice, a.s. mimo jiné v roce 1997), že ČZ Strakonice, a.s. se rozhodla prodat bytové hospodářství. Prodej bytů byl nabídnut SBD Strakonice. V rámci této transakce bylo nabídnuto i související tepelné hospodářství (tj. dvě výměňkové stanice na Šumavské a jedna výměňková stanice [redacted] včetně souvisejícího zařízení a teplovodů) Teplárně, ta odmítla pro nedostatek peněžních prostředků. Byly pořízeny znalecké posudky, zájem projevil [redacted] a celé toto tepelné hospodářství ČZ Strakonice, a.s. bylo prodáno jemu.

15. Provedenými důkazy byla vyvrácena jakákoliv pochybnost ohledně převodu tepelného hospodářství – i přes chybějící privatizační projekt ČZ Strakonice. Vyslýchané (či vyjadřující se) osoby byly nepochybně velmi dobře informovány a vyjádřily se shodně. Z provedených důkazů vyplývá, že žádná část teplovodu situovaného v pozemcích uvedených ve výroku I. rozsudku nebyla a není ve vlastnictví žalobce (či jeho právního předchůdce). Podle názoru odvolacího soudu okresní soud se nadbytečně zabýval tím, zda vlastníkem této části teplovodu (specifikované v odst. I.) jsou žalovaní. Rozhodl ovšem věcně správně, když výrokem I. zamítl návrh na určení, že žalobce je vlastníkem části teplovodu vedoucího ve specifikovaných pozemcích. Věcně správný výrok v odstavci I. byl odvolacím soudem za použití § 219 o.s.ř. potvrzen. Pokud jde o výrok v odstavci II., odvolací soud se ztotožnil s názorem okresního soudu, že na požadovaném určení není dán naléhavý právní zájem. V tomto výroku však bylo nesprávně uvedeno č. parc. [redacted] namísto žalobcem žalovaného teplovodu v pozemku č. [redacted]. Dále bylo nutno doplnit označení konkrétního žalovaného, a to žalovaného 1). Proto odvolací soud výrok v odstavci II. změnil, v části zpětvzetí žaloby řízení částečně zastavil, viz shora.
16. K nákladům řízení: Předmětem řízení je určení vlastnictví k teplovodu – nemovitě věci, která je penězi ocenitelná. Během řízení se však k ceně teplovodu nikdo nevyjadřoval a nebyla okresním soudem až do vyhlášení rozsudku dne 30.8.2021 zjištěna. Okresní soud žalovaným přiznal náhradu nákladů řízení s tím, že výše bude určena v písemném vyhotovení (viz § 151 odst. 5 o.s.ř.). Dne 7.9.2021 zástupce žalovaných telefonicky avizoval předložení znaleckého posudku k ocenění předmětu řízení (viz úřední záznam na č.l. 479) a tento také 19.9.2021 předložil (znalecký posudek Ing. Jiřího Raucha, datovaný 14.9.2021 oceňující teplovod v členění dle výroků I. a II. na celkovou částku 8 614 110 Kč.) Při odvolacím jednání zástupce žalovaných doplnil, že tento posudek vychází ze znaleckého posudku pořízeného již v létě 2021 (pro účely vzájemných jednání) a ten je žalující straně znám. Přesto podle názoru odvolacího soudu byl postup okresního soudu, který vyšel z posudku ze 14.9.2021, tedy z tarifní hodnoty 8 614 110 Kč, pro žalobce a vedlejšího účastníka překvapivý. Žalovaní navrhli provedení znaleckého posudku tedy v odvolacím řízení. Podle názoru odvolacího soudu hodnotu předmětu řízení nelze začít zjišťovat až v odvolacím řízení. Znalecký posudek bylo totiž možno pořídit či jeho pořízení navrhnout nebo alespoň tvrdit hodnotu

plynovodu již před vyhlášením rozsudku soudem prvního stupně. Hodnota předmětu řízení je v tomto případě spornou skutečností a předložený znalecký posudek pak nepřípustnou novotou (s ohledem na to, že vyhlášení rozsudku předcházelo poučení dle § 119a o.s.ř.). Srovnání s předložením cestovního příkazu či technického průkazu pro účely vyúčtování nákladů řízení není namístě. Předmětná věc se odlišuje od věci posuzované pod sp. zn. IV. ÚS 2688/15, v níž se stěžovatel opakovaně domáhal určení odměny podle § 8 advokátního tarifu – již před vynesením rozsudku soudem prvního stupně. Naproti tomu v předmětné věci žalobce a vedlejší účastník legitimně očekávali, že okresní soud poté, co přiznal žalovaným náhradu nákladů řízení, bude vycházet z § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a), tedy z toho, že zjištění hodnoty předmětu řízení je nepoměrně obtížné a bude rozhodnuto podle citovaných ustanovení, která na danou situaci pamatují. Proto odvolací soud důkaz znaleckým posudkem neprovedl.

17. Ke konkrétní výši nákladů: Jedná se o spojení dvou věcí (kdy věc o pozitivní určení vlastnictví žalobce v petitu I. žaloby oproti věci na negativní určení vlastnictví žalované společnosti Paltop v petitu II. bylo možno žalovat samostatně), proto odvolací soud ohledně žalovaného 1) použil § 12 odst. 3 advokátního tarifu (dále AT). Podle shora uvedených ust. § 9 odst. 4 písm. b) a odst. 3 písm. a) AT vyšel se součtu tarifních hodnot 2 x 50 000 Kč, tj. z částky 100 000 Kč. Do data 29.5.2021 byla společnost Paltop žalována samostatně, podle § 7 AT vychází částka 5 100 Kč na 1 úkon právní služby advokáta. Za přípravu a převzetí zastoupení, vyjádření z 30.6.2020 a 16.4.2020, 1 poradu s klientem přesahující 1 hodinu a účast u jednání 19.4.2021 náleží 5x po 5 100 Kč, tj. 25 500 Kč, za vyjádření k odvolání ze 4.8.2020, návrh na předběžné opatření ze 17.9.2020, vyjádření k odvolání z 8.10.2020 a vyjádření k návrhu z 19.11.2020 pak 4 poloviční úkony po 2 550 Kč, tj. 10 200 Kč, za 9 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT 2 700 Kč, cestovné 1 498 Kč a 800 Kč na ztrátě času, v souvislosti s cestou k jednání 19.4.2021 tedy částka 2 298 Kč. Celkové samostatné náklady žalované společnosti Paltop (do 29.5.2021) pak vycházejí na 40 698 Kč. V následném řízení šlo jednak o společné úkony při zastupování tří žalovaných v řízení o žalobě I. na pozitivní určení vlastnictví žalobce – z tarifní hodnoty 50 000 Kč. Podle § 12 odst. 4 činí odměna za 1 úkon advokáta 2 480 Kč. Za účast při jednání dne 31.5., 21.6. a 28.7.2021 (poslední přesáhlo 2 započaté hodiny), dále vyjádření z 15.6. a 25.7.2021, tj. 6 x po 2 480 Kč je 14 880 Kč, poloviční úkon v souvislosti s vyhlášením rozsudku činí 1 240 Kč. Dále šlo o zastupování žalovaného 1) v řízení o žalobě II. na negativní určení vlastnictví žalovaného 1) – z tarifní hodnoty 50 000 Kč. Za 6,5 úkonu po 3 100 Kč vychází 20 150 Kč. 7 režijních paušálů po 100 Kč (z režijního paušálu dle § 13 odst. 4 AT ve výši 300 Kč činí při 3 zastoupených poměrná část 100 Kč, viz NS 21 Cdo 1909/2019) je 700 Kč, na cestovním ke třem jednáním 31.5., 21.6. a 28.7.2021 3x po 2 298 Kč děleno 3 zastoupenými vychází pro žalovaného 1) opět částka 2 298 Kč, tj. za řízení před soudem prvního stupně 79 966 Kč. V odvolacím řízení advokát učinil 2,5 úkonu, tj. vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání dne 26.1.2022, dále poloviční úkon za účast při vyhlášení rozhodnutí dne 2.2.2022, tj. 2,5 x 2 480 Kč a 2,5 x 3 100 Kč, dohromady 13 950 Kč, 3 režijní paušály po 100 Kč, tj. dalších 300 Kč a konečně advokát vyúčtoval cestovné ke dvěma jednáním při třech zastoupených (při ujetých 308 km, vyhláškové ceně nafty 36,10 Kč a spotřebě dle technického průkazu 6,4 litru na 100 km) na spotřebovaných pohonných hmotách 711,60 Kč a na základní náhradě při sazbě 4,70 Kč na 1 km 1 447,60 Kč, dohromady 2 159,20 Kč a spolu s náhradou za promeškaný čas 800 Kč částku 2 959,20 Kč x 2 jednání / 3 zastoupenými vychází pro žalovaného 1) na částku 1 972,80 Kč. Odvolací náklady žalovaného 1) vychází pak na částku 16 222,80 Kč, jeho celkové náklady řízení před soudy obou stupňů činí 96 188,80 Kč a spolu s připočítáním 21 % DPH, jehož je advokát plátcem, celkových 116 388,45 Kč.
18. Pokud jde o náhradu nákladů řízení žalovaného 2) [redacted] a žalovaného 3) [redacted], odvolací soud jim přiznal náhradu nákladů řízení jako samostatným společníkům, a to za společné úkony advokáta (z tarifní hodnoty 50 000 Kč, neboť proti nim směřovala pouze žaloba I.), tj. za převzetí a přípravu zastoupení každému z nich 2 480 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

poměrnou část režijního paušálu, tj. 150 Kč, shodně za podání vyjádření z 25.5.2021 2 480 Kč a 150 Kč, tj. 4 960 Kč a 300 Kč na režijních paušálech. Dále za společné úkony za zastupování všech tří žalovaných, a to účast při jednání 31.5., 21.6. a 28.7.2021 (poslední přesáhlo 2 započaté hodiny), vyjádření z 15.6. a 25.7.2021 a poloviční úkon při vyhlášení rozsudku 30.8.2021, tj. 6,5 x 2 480 Kč, celkově 16 120 Kč a 7 režijních paušálů po 100 Kč, tj. 700 Kč a cestovním a ztrátě času za řízení před soudem prvního stupně 2 298 Kč, tj. za řízení před soudem prvního stupně 24 378 Kč. Pokud jde o náklady odvolacího řízení, jedná se o 2,5 úkonu po 2 480 Kč za celkových 6 200 Kč v členění shodném jako u žalovaného 1) a poměrnou část tří režijních paušálů, tj. 300 Kč, dále poměrnou část cestovního a náhrady za promeškaný čas shodně jako u žalovaného 1) v částce 1 972,80 Kč, tj. za odvolací řízení 8 472,80 Kč. Celkem za obě řízení činí náklady řízení [redacted] 32 850,80 Kč a spolu s 21 % DPH 39 749,47 Kč. Ze shodných důvodů a ve shodné výši byly přiznány náklady řízení i žalovanému 3) [redacted]. Lhůta k zaplacení těchto nákladů řízení byla stanovena dle § 160 odst. 1 o.s.ř., náklady řízení se platí k rukám advokáta (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Zaplacení těchto nákladů řízení bylo uloženo společně a nerozdílně žalobci a vedlejšímu účastníku na jeho straně, neboť mají stejná práva a povinnosti procesní povahy ve smyslu § 93 odst. 3 věta první o.s.ř. O nákladech řízení odvolací soud rozhodl za použití § 224 odst. 2 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání podané podle § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu ve Strakonících.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou jim tímto rozhodnutím, mohou oprávnění navrhnout jeho soudní výkon.

České Budějovice 2. února 2022

JUDr. Marie Korbelová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.